

[Duetoft]

I forbindelse med en landbrugslovsrevision skal vi nok også kikke på uddannelseskravene. Vi vil give mulighed for nye ejerformer, selv om mange af os har en følelsesmæssig binding til selvejet.

I forbindelse med en helhedsløsning må vi også se på de muligheder, landmænd, der forlader deres gård, har for job og uddannelsesstøtte. Men vi skal samtidig gøre det lettere at være deltidslandmand, for det kan jo være, at det bliver disse brug, der kommer til at danne grundlag for en fortsat landbokultur og opretholdelse af en række landsbyer og servicefunktioner i disse. Vi skal undgå, at overgangen til større enheder kommer til at betyde en affolkning af landområderne.

Endelig må vi erkende, at de, der har været værst ved landbruget, er danskerne selv. Det er de byboere, der har råbt på billige landbrugsprodukter uden at forstå, at dette krav gav landbruget såvel miljø- som arbejdsmiljøproblemer, de samme byboere, der har været chokeret over at opdage, at man slår dyr ihjel på slagterierne. Og så er de i øvrigt gået ned i det lokale supermarked og har købt deres frosne bøffer.

Det, jeg vil efterlyse, er en generel forståelse for landbruget og dets problemer. Danmark har været det første land til at gennemføre miljøkrav, der dels gav arbejdsmæssige, dels økonomiske problemer i landbruget. Hvis vi skal fastholde disse krav, er det nødvendigt, at vi via EF sikrer os, at vores konkurrenter bliver lige så dårligt stillet som vore landmænd. Selv offentlige institutioner har de sidste måneder ført an i kampagnen om at stemple landbruget som miljøsvineren nr. 1. En sådan kampagne kan kun føre til krav om, at udgifterne til forbedring af miljøet skal komme fra landbruget, selv om det ville være meget mere rimeligt, at hele samfundet delte udgifterne. Og hvordan tror man egentlig, at det renomme, man forsøger at give landbruget, virker på de unge, der måske gerne ville ind i erhvervet? Mon ikke de så bliver væk?

Vi er også nødt til at kikke på ejendomsskatterne, på formueskatten og de andre afgifter, f.eks. arbejdsgiverafgifterne, som vi selv i Danmark har lagt på erhvervet. Det er noget underligt noget, at vi på én gang taler om lettelse af gæld og refinansiering, mens vi lægger skatter og afgifter som ekstrabyrder på erhvervet. Det er noget af det, vi bør tage op i efteråret.

CD kan støtte de fremsatte forslag, men kun som et første skridt. Jeg har nævnt en række andre områder for at vise, at forslagene kun er en begyndelse, og at vi straks i oktober må tage fat på en bredere pakke, der kan forhindre, at vi igen om 2 år står og diskuterer det, som er på dagsordenen i dag.

Nu vil hr. Bollmann tage sig af den mere specielle kommentar til lovforslagene.

Bollmann (CD):

De mere principielle betragtninger, som vor ordfører kom med på CD's vegne, skal jeg selvfølgelig ikke gentage. Jeg har nogle mere specielle kommentarer og spørgsmål, som vi finder det interessant at få afklaret. Jeg vil gerne straks sige, at hvis jeg ikke får svar på alle spørgsmålene her og nu, så er jeg helt indforstået. Det er også det, vi har udvalgsarbejdet til.

Det første, jeg gerne vil pege på, er selve ombytningsoperationen, om jeg så må sige. Her er tale om beløb på op imod 23 mia. kr. fordelt over de tre typer af lån, og det må jo siges at være en ordentlig mundfuld. Jeg synes, det er interessant, at staten så aktivt går ind i markedet for at ændre kurspåvirkningen, og jeg går ud fra, at det er rigtigt forstået.

Når jeg alligevel sætter spørgsmålstegn ved, om påvirkning kan undgås, så er det, fordi jeg bl.a. husker en operation for nogle år siden på et andet område, nemlig samspilsramte byggerier på det almennyttige boligområde. Der var der også tale om en ombygning, men det var af en størrelsesorden, der var ca. en tiendedel af den, vi taler om her, og den gav i hvert fald mange steder anledning til meget dybe panderynker. Hvis det er gode erfaringer fra dengang, der gør, at man tør gå i gang, så er vi selvfølgelig glade og tilfredse, for vi skal selvfølgelig ikke sætte os imod det princip, men jeg vil bare gøre opmærksom på nu, at det er en stor mundfuld.

Jeg skal måske lige nævne i den forbindelse, at jeg selvfølgelig har registreret forslaget om at afvige fra balanceprincippet, og jeg har da også set, at der skal opkræves et ekstragebyr hos landmanden. Og så har jeg også forstået – jeg ved ikke, om det er rigtigt forstået – at lønningen med staten som mellemmand ikke er valgfri, men er et krav, og det kan jo være interessant nok i sig selv.

Det andet, jeg vil nævne, er spørgsmålet om kursreguleringspuljen eller restgældsregule-